

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobkyně: **D. R.**, narozená X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Havlíkem
sídlem Zahradnická 71, 261 01 Příbram

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 1. 2025, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 27. 1. 2025, č. j. X, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Havlíka na náhradě nákladů řízení částku 31 399,50 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou do datové schránky soudu dne 5. 2. 2025, domáhá zrušení rozhodnutí žalované označeného shora (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její námitky a potvrdila své rozhodnutí ze dne 4. 11. 2024, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná žalobkyni zamítla podle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) žádost o invalidní důchod, neboť není invalidní, jelikož podle posudku Institutu posuzování zdravotního stavu (dále jen „IPZS“) ze dne 22. 10. 2024 poklesla pracovní schopnost žalobkyně o 10 %.

2. Žalobkyně namítala, že žalovaná, resp. její posudkoví lékaři neúplně a nesprávně posoudili její zdravotní stav. Žalobkyně citovala z lékařské zprávy z CLINTERAP s.r.o. ze dne 27. 1. 2025 vypracované MUDr. XA, a zdůraznila diagnózu periodické depresivní poruchy se současnou středně těžkou fází a dále panickou poruchu (epizodickou záchvatovitou úzkost). Žalobkyně poukázala na to, že se u ní jedná o dlouhodobě nepříznivý stav, který se jednoznačně postupně zhoršuje a progreduje. Žalobkyně se pozastavila i nad tím, že za celou dobu nebyla ani jednou vyšetřena posudkovými lékaři žalované. Je tak přesvědčena o tom, že její zdravotní stav nebyl posouzen dostatečně.
3. Žalovaná s ohledem na námitky žalobkyně navrhla provést důkaz posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“) ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „organizační zákon“).
4. V průběhu jednání, jež byl soud povinen nařídít, neboť ve věci prováděl nad rámec správního spisu dokazování posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“) v Praze, setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích. Soud neprováděl při jednání dokazování lékařskou zprávou a psychologickým vyšetřením z CLINTERAP s.r.o. ze dne 27. 1. 2025 (MUDr. XA), neboť se s jejich obsahem seznámil prostřednictvím posudku posudkové komise, která tyto zprávy zohlednila a má odborné znalosti ke zhodnocení oborných informací obsažených v těchto zprávách. Soud neprováděl dokazování listinami, které jsou součástí správního spisu [jejich součástí jsou i žalobkyní navržené lékařské zprávy z CLINTERAP s.r.o. ze dne 23. 10. 2024 (MUDr. XA), z Fakultní nemocnice v Motole ze dne 18. 9. 2024 (MUDr. XB), z Klinické psychologie Dobříš spol. s r.o. ze dne 9. 8. a 9. 9. 2024 (Mgr. X), posudky o invaliditě ze dne 22. 10. 2024 a ze dne 20. 1. 2025]. Soud ze správního spisu bez dalšího vychází.
5. Soud ze správního (zdravotního) spisu zjistil, že žalobkyně podala dne 10. 6. 2024 žádost o invalidní důchod, na základě které vypracoval posudkový lékař Institutu posuzování zdravotního stavu (dále jen „IPZS“) posudek dne 22. 10. 2024, č. j. LPS/2024/2159-PB_CSSZ, ve kterém dospěl k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je onemocnění nervové soustavy, konkrétně relaps-remitentní forma sclerosis multiplex, tedy zdravotní postižení uvedené v kapitole VI, položce 6a přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 10 % s tím, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti nebyla ve smyslu § 3 a 4 vyhlášky dále měněna.

6. S odkazem na závěr posudku posudkové lékařky IPZS vydala žalovaná prvostupňové rozhodnutí ze dne 4. 11. 2024, kterým podle § 38 zákona o důchodovém pojištění zamítla žádost žalobkyně o invalidní důchod.
7. Žalobkyně prvostupňové rozhodnutí napadla námitkami, ve kterých poukázala na to, že z lékařských zpráv vyplývá, že trpí depresemi, bolestmi hlavy, panickými ataky, parestezií dolních končetin a hlavně roztroušenou sklerózou, přičemž se jedná o progredující stav bez možnosti vyléčení. Žalobkyně doložila k námitkám řadu lékařských zpráv, výslovně pak citovala z psychologického vyšetření ze dne 9. 8. a 9. 9. 2024.
8. Posudkový lékař žalované zpracoval posudek ze dne 20. 1. 2025, a to na základě totožných lékařských zpráv, ze kterých vycházel posudkový lékař IPZS v prvostupňovém řízení a lékařských zpráv, které k námitkám doložila žalobkyně. Uzavřel shodně jako posudkový lékař v prvostupňovém řízení, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti žalobkyně je relaps-remitentní forma roztroušené sklerózy na biologické léčbě EDSS 2, tedy zdravotní postižení uvedené v kapitole VI, položce 6a přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 10 %. Vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu žalobkyně se procentní míra poklesu pracovní schopnosti ve smyslu § 3 vyhlášky navýšila o dalších 10 %, celkově tak činil pokles pracovní schopnosti žalobkyně 20 %. Posudkový lékař uvedl, že nebylo hodnoceno podle písm. b) a výše, neboť pro takové hodnocení nebylo medicínské opodstatnění, nesvědčily pro to lékařské nálezy.
9. Na základě tohoto posudku žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 27. 1. 2025, námitky žalobkyně zamítla a v odůvodnění odcitovala posudkové závěry s tím, že s ohledem na zjištěný pokles pracovní schopnosti nejsou splněny podmínky pro vznik nároku na invalidní důchod.
10. Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v žalobou vymezeném rozsahu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Soud s ohledem na argumentaci žalobkyně provedl důkaz posudkem posudkové komise MPSV v Praze ze dne 18. 6. 2025. Žalobkyně byla jednání posudkové komise přítomna a byla vyšetřena odbornou lékařkou z oboru neurologie. Posudková komise MPSV shrnula, že za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti žalobkyně je jednoznačně periodická depresivně-úzkostná porucha ve středně těžké fázi provázená občasnými panickými stavy, tedy zdravotní postižení hodnocené podle kapitoly V, položky 4c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 40 % z rozpětí 30 – 45 %. Posudková komise uvedla, že při stanovení míry poklesu pracovní schopnosti zohlednila i neurologické onemocnění, které by ovšem samo o sobě podmiňovalo nanejvýše 10% pokles pracovní schopnosti, neboť je dán minimální neurologický nález. Míra poklesu pracovní schopnosti se pak již ve smyslu § 3 a 4 vyhlášky o posuzování invalidity neměnila. Datum vzniku invalidity bylo stanoveno na 23. 10. 2024 datem vyšetření psychiatra, ve kterém byly také uvedeny pracovní úlevy v rámci psychiatrického postižení včetně zkrácení pracovního úvazku. Psychiatr také upozornil na začlenění onemocnění do

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

kategorie afektivních nikoli neurotických poruch. Žalobkyně je schopna vykonávat pracovní činnost v administrativě v nestresujících podmínkách, v denních směnách a v podstatně menším rozsahu a intenzitě.

12. Relevantní právní úpravu posuzování invalidity a podmínek nároku na invalidní důchod obsahuje § 39 zákona o důchodovém pojištění. Upravuje tři stupně invalidity. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně. Pokud se jedná o pokles pracovní schopnosti nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně. A konečně v případě poklesu nejméně o 70 % se jedná o invaliditu třetího stupně.
13. Správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod závisí především na odborném lékařském posouzení. Zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud se napadené rozhodnutí zakládá na posudku žalované; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Při přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Posudek posudkové komise soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle běžných zásad dokazování v soudním řízení správním (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). S ohledem na jeho mimořádný význam bývá tento posudek rozhodujícím důkazem, pokud z hlediska své úplnosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, které by správnost posudku mohly zpochybňovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003-54, publ. pod č. 511/2005 Sb. NSS, či ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013-20).
14. Požadavek (test) úplnosti a přesvědčivosti posudku spočívá v tom, že se posudková komise musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítal, a musí posudkové závěry náležitě odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Ads 253/2014-52). Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace s přihlédnutím ke všem tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je více zdravotních potíží (§ 2 odst. 3 vyhlášky o posuzování invalidity), přičemž jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se tu nesčítají, ale procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti tedy posudková komise hodnotí podle charakteru zdravotního postižení na základě vyhlášky o posuzování invalidity, přičemž zdravotní postižení se pořadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a současně odůvodní stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti v rámci zde stanoveného rozpětí včetně případného navýšení podle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity.

15. Soud konstatuje, že posudková komise při vypracování posudku vycházela ze vší dostupné zdravotnické dokumentace, včetně té, kterou předložila žalobkyně, a jejímu jednání byla žalobkyně přítomna a byla vyšetřena odbornou lékařkou. Komise hodnotila zdravotní stav žalobkyně komplexně a dospěla k závěru o existenci dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a jeho rozhodující příčinu podřadila pod kapitolu V, položku 4c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, přičemž se ve svém posouzení lišila ohledně určení rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně od závěrů posudkových lékařů žalované, kteří shodně volili kapitolu VI, položku 6a. Posudková komise ovšem odůvodnila, že depresivně-úzkostná porucha není pouhým symptomem demyelinizačního onemocnění, o čemž svědčí i o 7 let dřívější datum vzniku. V návaznosti na toto stanovení odlišného určení příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně pak stanovila míru poklesu pracovní schopnosti ve středu z rozpětí 30 – 45 %, tedy na 40 %. Při stanovení míry poklesu pracovní schopnosti žalobkyně zohlednila i neurologické onemocnění žalobkyně a ve smyslu § 3 a § 4 vyhlášky o posuzování invalidity ji již dále neměnila. Stanovená míra poklesu pracovní schopnosti žalobkyně tak odpovídala prvnímu stupni invalidity. V posudku byl popsán zdravotní stav a podstatné zdravotní postižení, které je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně. Řádně odůvodněno bylo i zařazení zdravotního postižení podle vyhlášky o posuzování invalidity. Posudková komise odůvodnila, proč oproti hodnocením posudkových lékařů zvolila jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně jiné onemocnění (depresivně-úzkostná porucha není pouhým symptomem demyelinizačního onemocnění). Účastníci závěry posudku, ať již jde o stanovení rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, míry poklesu pracovní schopnosti či data vzniku invalidity nikterak nezpochybnili.
16. Soud hodnotil úplnost a přesvědčivost posudku posudkové komise MPSV i ve vztahu k dalším podkladům, z nichž žalovaná vycházela. Po zvážení všech posudků zpracovaných ve věci posouzení pracovního potenciálu žalobkyně dospěl soud k závěru, že jako nejpresvědčivější, logický a vycházející z nejúplnějších podkladů lze hodnotit právě posudek posudkové komise MPSV v Praze ze dne 18. 6. 2025. Zdravotní stav žalobkyně hodnotila komplexně a dospěla k závěru o existenci dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, přičemž vysvětlila, z jakého důvodu se odlišila od závěrů posudkových lékařů žalované. Závěry posudkové komise korespondují se závěry ošetřujících lékařů. Určení míry poklesu pracovní schopnosti bylo náležitě odůvodněno a posudek posudkové komise v tomto směru splňuje požadavky úplnosti a přesvědčivosti. Účastníci nevznegli proti posudku posudkové komise žádné výhrady a nenavrhli doplnění dokazování. Soud v této souvislosti připomíná, že řízení před správními soudy je ovládáno zásadou projednací, nikoliv vyšetřovací (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129, či rozsudky téhož soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 Afs 46/2013-28, a ze dne 5. 3. 2015, č. j. 7 As 279/2014-23), tzn., že skutkový stav je zjišťován v rozsahu účastníky tvrzeném a pomocí důkazů účastníky označených, přičemž platí, že každý z účastníků prokazuje ty skutečnosti, ze kterých vyvozuje pro sebe příznivé právní důsledky.
17. Soud proto vyšel ze závěrů posudkové komise a v návaznosti na ně uzavřel, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu, když posudkoví lékaři nesprávně určila příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu

žalobkyně, což vedlo ve svém důsledku k nesprávnému stanovení míry poklesu pracovní schopnosti žalobkyně.

Závěr a náklady řízení

18. Soud tudíž vyšel z odůvodněných závěrů posudkové komise a v návaznosti na ně uzavřel, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu, a neobstojí proto ani jeho odůvodnění. Proto soud napadené rozhodnutí zrušil jako nezákonné (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a současně je povinna mezi podklady svého rozhodnutí zařadit i posudek Posudkové komise MPSV v Praze ze dne 18. 6. 2025, jakož i veškeré lékařské zprávy, o které se tento posudek opírá (§ 78 odst. 6 s. ř. s.).
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce **31 399,50 Kč**, kterou tvoří odměna za pět úkonů právní služby **po 4 620 Kč** [příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby, sepsání vyjádření, porada s klientem dne 28. 7. 2025 a účast na jednání před soudem dne 29. 7. 2025 podle § 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a), c) d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], dále paušální náhrada hotových výdajů za pět úkonů právní služby **po 450 Kč** podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Součástí nákladů řízení je též náhrada za promeškaný čas šesti započatých půlhodin á 150 Kč (celkem tedy **600 Kč**) podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce žalobkyně je plátcem DPH. Součástí náhrady nákladů je též náhrada této daně ve výši 21 % vypočtená z částky 25 950 Kč ve výši **5 449,50 Kč** (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Soud nepřiznal žalobkyni náhradu tvrzených cestovních výdajů, neboť zástupce žalobkyně k tomuto nákladu ničeho nedoložil. Zástupce žalobkyně pouze vyčíslil počet najetých km na 120*4, uvedl druh pohonných hmot (nafta) a kombinovanou spotřebu 7,4 l/100 km. Zástupce žalobkyně nedoložil technický průkaz vozidla, ze kterého by bylo možné tvrzené údaje ověřit. Náklady řízení, které z obsahu spisu nevyplývají a které nebyly řádně doloženy, nemůže soud zohlednit (k tomu srov. KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 496). Zástupce žalobkyně při jednání, které se konalo dne 29. 7. 2025 k výzvě soudu v závěrečné řeči přitom uvedl, že náklady řízení, které požaduje nahradit vyčíslí do 3 dnů, avšak ve stanovené lhůtě ničeho nedoložil. Soud zástupce žalobkyně ještě dne 7. 8. 2025 telefonicky urgoval (viz úřední záznam v soudním spise). Na základě této urgency předložil zástupce žalobkyně dne 8. 8. 2025 vyčíslení požadované náhrady nákladů řízení, avšak k tomuto vyčíslení doložil toliko potvrzení o poradě s žalobkyní ze dne 28. 7. 2025. Jiné doklady nepředložil. Žalovaná je tak povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši **31 399,50 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. července 2025

Martina Kotouček Mikolášková v. r.
soudkyně